

Navrhovatel, jenž jest jako četnický strážmistr ve státních službách, uvedl sám, že žádost o rozluku podal proto, by se mohl znovu oženiti a zaříditi si společnou domácnost. Kdyby navrhovatel rozluky dosáhl, byla by tím jeho dosavadní manželka připravena o nárok na pensi, který by jí jinak příslušel. Uvedené okolnosti a úvahy opodstatňují úsudek, že navrhovatel podáváje žádost o rozluku, byl si dobře vědom toho, že by rozlukou připravil manželku o zákonný nárok na pensi, a že by ji takto hmotně poškodil. Vzhledem k těmto zvláštním poměrům jest v jeho návrhu na rozluku manželství podle § 17 rozl. zák. spatřovati jednání přičící se dobrým mravům.

Čís. 13389.

Skutečnost, že nemovitost byla vydražena a přiklepnutá, ač nebyl vyřízen návrh na zrušení exekuce podle § 39 čís. 6 ex. ř., podepsaný i vymáhajícím věřitelem, není nezhojitelným zmatkem podle § 477 c. ř. s. a § 78 ex. ř., k němuž by bylo přihlížeti z úřadu v každém období řízení.

Nebylo-li zrušovacímu návrhu před počtím dražby vyhověno a udělen-li právoplatně příklep, nelze již účinky příklepu odstraniti zrušením exekučního řízení.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, R I 217/34.)

K vydobytí peněžité pohledávky spořitelny v Ú. byla stanovena exekuční dražba dlužníkovy nemovitosti na 30. června 1933 v 9 hodin dopoledne u okresního soudu v Ú. Dne 28. června 1933 došel okresního soudu v Ú. návrh dlužníka na zastavení exekuce, ježto vymáhaná pohledávka byla zcela zapravena. Tento návrh, jenž byl vymáhající věřitelkou spolupodepsán, byl soudní kanceláří předložen exekučnímu soudci teprve dne 30. června 1933 o 1/24. hod. odpoledne, kdy již soudce, neznaje stav věci, vnucenou dražbu provedl a příklep vydražiteli udělil. Soud první stolice pak návrh na zastavení exekuce dne 1. července 1933 zamítl, ježto již dne 30. června 1933 o 3/4 10 dopoledne byl L-ovi udělen příklep. Rekursní soud změnil k dlužníkovu rekursu napadené usnesení v ten rozum, že se exekuce zastavuje a příklep ze dne 30. června 1933 se zrušuje. Důvody: Ani vymáhající věřitelka ani dlužník se nedostavili k dražebnímu roku a nemohli proto podle § 187 ex. ř. napadati udělení příklepu. Příklep jest již pravoplatný. Prvý soudce vychází patrně z toho, že jeho usnesení, jímž byl udělen příklep, není povahy řízení jen upravující, že jest tudíž jím podle § 425 c. ř. s. a § 78 ex. ř. vázán, a ježto toto usnesení v době vyřízení návrhu, o nějž nyní jde, bylo již vydáno, že nemohl již návrhu vyhověti. Toto stanovisko, pro něž zdánlivě mluví zákon, nelze bez dalšího schvalovati, ježto jest připustiti výjimky ze zásady § 425, druhý odstavec, c. ř. s. Že tomu tak, prokazuje dostatečně projednávaný případ, v němž věcně zcela opodstatněný návrh nebyl soudci nedopatřením soudní kanceláře včas předložen, následkem čehož bylo pokračováno v exekuci, pro niž již nebylo zákonného podkladu. Trpí tudíž postup exekučního soudu

zřejmou nesprávností, jež měla, jakmile vyšla najevo, býti podle §§ 419, 430 c. ř. s. a § 78 ex. ř. z úřadu napravena a již jest v každém případě napraveni (srov. čís. 6544 sb. n. s.). Tomu není na závadu, že zatím příklep, udělený L-ovi, nabyl právní moci. Podle §§ 156, 237 ex. ř. přechází sice pravoplatným udělením příklepu vlastnické právo k vydražené nemovitosti na vydražitele, leč tato zásada neplatí bez omezení, nedošlo-li k udělení příklepu řádným způsobem. Nelzeť o tom pochybovati, že zákon měl v §§ 156 a 237 ex. ř. na mysli jen případy, v nichž dražební řízení bylo provedeno podle zákona, čemuž však v souzeném případě tak není, ježto jest zřejmo, že při řádném postupu nebyla by bývala dražba provedena ani udělen příklep. Vymáhající věřitel vede exekuci, aby byla jeho vykonatelná pohledávka vydobyta. Byl-li již úplně uspokojen, nemá další vedení exekuce účelu a exekuce má býti zastavena. Pohledávka spojitelná v Ú. byla dlužníkem zcela zapravena, vymáhající věřitelka spolupodpisem návrhu na zastavení exekuce dne 28. června 1933 to exekučnímu soudu oznámila a bylo proto podle tehdejšího stavu exekuci zastaviti podle § 39 čís. 6 ex. ř. a upustiti od provedení dražby. Nestalo-li se tak, nebyla provedena dražba ani udělen příklep podle zákona. Nelze pochybovati o tom, že příklepu, k němuž došlo nezákonnou cestou, nelze poskytnouti zákonnou ochranu, ježto opačný názor byl by v příkrém rozporu s právním citem (viz Randa: Vlastnictví, 4. vydání str. 142).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jak rekursní soud správně zdůraznil, nabylo usnesení o udělení příklepu moci práva. Povinná se ani nepokusila toto usnesení rekusem zvrátiti, neboť napadala rekusem jen usnesení ze dne 1. července 1933, jímž její návrh na zrušení exekuce podle § 39 čís. 6 ex. ř. á d u b y l z a m í t n u t. Skutečnost, že nemovitost byla vydražena a příklepnuta, ač nebyl vyřízen návrh na zrušení exekuce i vymáhajícím věřitelem spolupodepsaný, nezakládá nezhojitelný zmatek podle § 477 c. ř. s. a § 78 ex. ř., k němuž by bylo přihlížeti z úřadu v každém období řízení. Rekursní soud nebyl proto oprávněn, by pravoplatný příklep zrušil, třebaže byl toho názoru, že exekuční soud měl zrušovací návrh, ještě před dražbou na soud došlý, včas vyřídit a tak zameziti, by k dražbě a udělení příklepu nedošlo. Nebyla-li povinná při dražebním roku přítomna, a nevznesla-li odpor proti udělení příklepu, nemohla ovšem usnesení o příklepu ani napadati rekusem (§ 187 ex. ř.). Nebylo-li zrušovacímu návrhu před počítím dražby (§ 200 čís. 3 ex. ř.) vyhověno, a udělen-li pravoplatně vydražiteli příklep, jímž jako pravotvorným aktem nabyl vlastnictví vydražené nemovitosti (§§ 156, 237 ex. ř.), pokročilo exekuční řízení již tak daleko, že jeho účinky nemohou býti odstraněny zrušením exekučního řízení a proto první soudce nepochybil, nevyhověv v tomto období návrhu na zrušení exekuce. Rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. 6544, jehož se dovolává rekursní soud, nehodí se na souzený případ, ježto má docela jiný skutkový pod-

klad. Zde nejde vůbec o zřejmé nedopatření prvního soudu, jež by bylo lze napravit jako v případě čís. 6544 sb. n. s., nýbrž o zákonné právní účinky příklepu, třebaže k němu došlo opomenutím úředním, jež nelze odstraniti podle ustanovení §§ 419 a 430 c. ř. s.

Čís. 13390.

Náhradní nárok zaměstnance proti zaměstnavateli zakládá jen porušení ohlašovací povinnosti k pojištění invalidnímu a starobnímu, nikoliv i k pojištění nemocenskému.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, Rv I 1283/32.)

Žalobkyně domáhala se na žalované náhrady škody proto, že žalovaná jako její zaměstnavatelka opomenula přihlásiti ji k invalidnímu a starobnímu pojištění a že tím zavinila, že při nastalé nemoci a neschopnosti ku práci byl žalobkyni nemocenskou pojišťovnou odepřen invalidní důchod. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Oba nižší soudy zamítly žalobu, ježto vycházely z právního názoru, že zaměstnanec nemá proti zaměstnavateli nárok na náhradu škody z důvodu, že zaměstnavatel nevyhověl řádně ohlašovací povinnosti podle §§ 17 a 18 zák. čís. 221/1924 v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n. Nižší soudy řídily se při tom patrně rozhodnutím čís. 8411 sb. n. s., jehož se rozsudek prvního soudu i výslovně dovolával. Avšak toto rozhodnutí pojednává jen o následcích porušení ohlašovací povinnosti zaměstnavatelovy pro obor pojištění n e m o c e n s k é h o, takže se nehodí na souzený případ, v němž jde o nárok vyvozovaný z jiného oboru sociálního pojištění, to jest pojištění invalidního a starobního (§§ 1 b), 7 odst. 2, 106 a násl. zák. o soc. poj.). Dovolatelka právem poukazuje k zásadnímu rozdílu v úpravě obojího pojištění. Pojištění nemocenské vzniká totiž podle § 7 odst. (1) cit. zák. dnem, kdy pojištěnec počal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, nehledíc k tomu, zda přihláška byla řádně a včas učiněna, jde tu tedy o pojištění ze zákona (ipso jure). Naproti tomu pojištění invalidní a starobní vzniká podle § 7 odst. (2) téhož zákona sice zásadně rovněž dnem, kdy pojištěnec počal vykonávati práce nebo služby pojištěním povinné, a v š a k j e n z a d a l š í p o d m í n k y, ž e b y l z a m ě s t n a n e c v č a s k p o j i š t ě n í p ř i h l á š e n, jinak vzniká toto pojištění teprve dnem, kdy přihláška došla pojišťovně, nebo kdy byla doporučeně dána na poštu. Byla tudíž zákonem opuštěna co do tohoto druhu pojištění zásada, že vzniká »ipso jure«. Z důvodové zprávy (str. 145) vychází najevo, že se tak stalo úmyslně, hledíc hlavně k oprávněným zájmům a k ochraně Ústřední sociální pojišťovny. Z této roz-